

lagere motieven! Al sinds twee jaar voel ik het, dat je van je eigen kind niet werkelijk houdt! Jij bent misschien nog vrij wat schuldiger dan je man." En met een hoonend herhalen: „Zoo zijn de mannen! Maar vrouwen zooals jij, die zijn er niet veel!"

Zijn kop, met de flitsende oogen, de bevende snorren, de hardroode slapen, waarop de blauwe aderen als dikke koordjes gekronkeld lagen, was angstwekkend om aan te zien.

Aurora, van haar kant, was onder die uitbarsting eerst vaal bleek geworden; dan had een zwak rood haar gele wangen en voorhoofd gekleurd; haar oogen bleven een oogenblik troebel van een verwarring. Een paar maal poogde ze hem tot zwijgen te brengen: „Alsjeblieft, vader!" „Wat een scène!" Maar toen hij, snuivend van toorn, inhiel, herwon ze zich, werd nog starder dan te voren.

„Bent u eindelijk uitgeraasd?"

En ongenaakbaar:

„U vergist zich volkomen. Wie heeft u al dat moois verteld? Ik heb met meneer Servini uit Rome niets te maken."

„En je wou toch naar Rome?" riep Renato, het spoor bijster.

„Volstrekt niet," gaf Aurora matig uit, „ik heb er geen oogenblik over gedacht."

Renato ging zitten.

„Waar wil je dan naar toe?" vroeg hij — „Of blijf je in Florence?".... giste hij eensklaps gretig, in een heftige vlaag van hoop.

Aurora knikte, bijna beminnelijk, van nee. Met een milde stem zei ze:

„Nee, in Florence zou ik niet kunnen blijven...."

„Maar waar dan....?" vroeg hij verslagen.

„Dat weet ik nog niet...." antwoordde ze vaag.

Een oogenblik zaten ze zwijgend tegenover elkaar. Renato voelde zich als verlamd.

„U ziet....!" zei Aurora eindelijk uit de hoogte.

„Waar is Silvio?" Renato zag rond naar de deur.

„Silvio heb ik opzettelijk uitgestuurd. Ik dacht wel, dat u zoudt komen. Hij is gaan wandelen met de kinderbeid.... en dat is maar goed ook."

Zij stond op met de houding van een vorstin, die te kennen wil geven, dat de audiëntie is afgelopen.

Renato greep zijn hoed.

„Aurora," zei hij ernstig, „ik hoop, dat je tot bezinning zult komen, eer het te laat is."

Zij gaf geen antwoord meer, leidde hem koel-beleefd uit tot aan de kamerdeur. Langzaam ging hij de trap af. Hij voelde zich ziek.

Toen hij terugliep door de Via Tornabuoni, wist hij, dat dit het meest